

Herois

Teresa Fraile

Fa vint anys que feia vint anys quan tenia vint anys.

I avui, després de vint anys aproximadament, crec que l'he tornada a trobar.

Vella, prima, baixeta, d'una fragilitat inquietant... Gairebé insignificant. Amb els mateixos ulls grossos i llavis fins. Les celles juntes amb una obstinació que la situa molt lluny de tots nosaltres. Toca el seu cabell escàs amb un barret insòlit que acaba per donar al seu esguard perdut un aire entenedidor. No sembla que li hagi passat el mateix temps que a mi.

Estranya a tot el que no sigui el seu somni d'alienació, continua entossudint-se a estirar, amb gestos nerviosos i mans trèmules, innumerables bosses de plàstic que li pengen a manera de faldilla exòtica del cinturó d'un abric destinat; que fou de vellut i ha oblidat per sempre la textura i el color.

Aquest matí quan travessava el carrer m'he creuat de nou amb ella i he cregut tornar-la a sentir un altre cop. Ha dit fluixet una paraula (gairebé com una remor) I per un moment m'ha semblat que havia mirat dins meu de debò: Per un instant he cregut veure a la seva mirada un xic de llum i tendresa... Però com els altres cops, no ha esperat resposta.

En segons li ha tornat el somriure estrany (l'ombra de la follia). Ha accelerat les seves passes tot trencant el seu ritme pausat fins ara i se n'ha anat cap a l'altra vorera del carrer. A la recerca d'una altra dona qualsevol a la qual poder-li tornar a dir el nom que conjuri, per uns segons, una més que probable absència i un més que segur dolor.

I s'ha esvaït carrer amunt amb el seu barret exòtic.

Però res a veure amb l'exotisme que representava "La Maria" fa vint anys, penso. Perquè avui els que hem patit el canvi som ja tots nosaltres, antics espectadors de la seva marginalitat. Ara, gairebé tots estem, com ella, imbuïts i pròxims a un exotisme particular. Tots abastem amb la punta dels dits la frontera a la fi del confort. Tots tenim la por de fregar els límits de la seguretat a la línia de flotació. Tots ens sabem "a tocar" de l'abisme.

De moment encara els tenim a ells per davant: el jove de cara entre trista i desafiant que trobo cada dia remenant amb un ganxo el contenidor del meu carrer..., l'home madur que ha "ocupat" l'entrada al súper contigu al mercat i que se sent ja propietari efímer i en plantilla; mentre espera, picant de mans per espantar el fred, el cafè que li portarà la noia de la botigueta d'artesanía del corriol del darrere de la travessera. La rosseta eixerida de la botiga que acaba de baixar persianes i ho explica al cambrer aparentment animada a manera d'exorcisme i sense acabar de creure-s'ho. L'oficinista impecablement vestit de les oficines de la Diagonal que vol "estirar" el seu xec-gourmet i ha començat a alternar l'entrepà sobri, la carmanyola i el menú del restaurant per a completar un sou cada cop més minso. La meua amiga aturada des dels cinquanta-tres que conserva el glamour, la dignitat i la decència que li falten als últims empresaris que la van acomiadar tot regalant-li un "bullyng" indecorós com a premi a la seva dedicació i lleialtat. Les dones d'un mercat sense ànima que mantenen els davantals midonats i un somriure gastat, encara inquisitiu, per amagar la davallada lenta i ineludible a l'espera d'una recuperació que ja triga massa en arribar. Els fills que han hagut de marxar al punt de

començar a rendibilitzar la seva inicial experiència i volen oblidar, aguantant la respiració, la data del bitllet de tornada. Els que encara no han tingut la oportunitat de començar...

Nous pobres, nous “alienats” d’un món que s’aprima per moments. Un món que comença a fer aigües a punt de deixar sense resposta molts somnis compartits. Noves preguntes que requereixen noves fórmules per a resistir.

Nous herois que lluiten i sostenen el què resta de aquell món que pensàvem invulnerable. Gent nova (ressetejada “per defecte”); miraculosament solidària, cooperativa i decidida; ambaixadors inefables d’una nova societat que està germinant malgrat uns deures mal fets, malgrat la corrupció, la gasiveria, l’ambició desmesurada i la injustícia palesa. Gent que comença a defugir les velles fórmules que ens han portat cap aquest punt. Urgentment autodidactes per necessitat. Que ha après a copsar el valor de l’individu i el poder les associacions honorables. Que entén quines són les causes importants. Que no volen més mentides ni desapfitaments de voluntats cap a una inútil transferència de poders.

Diuen que estem a punt de deixar de tocar fons. Que ja “es veu la llum al final.....” També diuen que serà lent...

Entretant, vull donar les gràcies a tots aquests herois que han donat color a aquests moments per a que no siguin tant grisos i m’han marcat la direcció d’un camí inexplorat. **Gràcies**